

INOVACE VE VZDĚLÁVÁNÍ

také v Poličce!

Rodiče z Poličky a okolí již mají na výběr mezi klasickým systémem vzdělávání podle programu Základní škola a programu Začít spolu. ZŠ Na Lukách v loňském roce otevřela pro prvňáčky také třídu, kde se učí tak trochu jinak. V případě, že se najde dostatečný počet žáků při letošních zápisech, plánuje škola v tomto vzdělávacím programu pokračovat.

Vzdělávání v systému Začít spolu má původní kořeny v programu Step by step, který se začal vytvářet v 90. letech v USA na základě nových poznatků o lidském mozku a procesu učení. U nás je program realizován pod názvem „Začít spolu“ a to dvacet let. První, kdo Začít spolu vyzkoušely, byly v roce 1994 mateřské školy. O dva roky později se tak začalo učit na prvních stupních pěti základních škol,

z nichž jedna byla v Litomyšli. Po dvaceti letech historie úspěšného vzdělávacího programu v ČR mají konečně první zkušenosti také Poličští.

Impulz přišel od rodičů

ZŠ Luční je jediná základní škola v Poličce, která našla odvahu k zavedení paralelního vzdělávacího programu. Vedle výuky podle klasického systému dle programu Základní školy se zde od loňského září jedna třída prvňáčků vyučuje v programu Začít spolu. V současné době je v této třídě třináct žáků.

Zatímco v Litomyšli i ve Svitavách mají rodiče dětí prvního stupně již několik let na výběr mezi klasickými školami a těmi „alternativnějšími“. Poličští se k takovému kroku odhodlali teprve vloni. Podle ředitele školy Mgr. Eduarda Střílky chyběl impuls. A ten nepřišel ani z ministerstva školství, ba ani z kraje. K této inovaci vedení školy přiměli sami rodiče dětí, které měly nastupovat do 1. třídy ve školním roce 2016/2017.

Výhodou toho, že inovativní systém vzdělávání přichází

v porovnání s okolními městy do Poličky později, je fakt, že se pedagogové mají kde inspirovat. „Spolu-práce se odehrává především v rovině konzultační, a to zatím mezi vyučujícími školy naší a litomyšlské,“ potvrdil ředitel ZŠ Luční Mgr. Eduard Střílek.

Začátky jsou vždy těžké ani v tomto případě tomu není jinak. „Jelikož s výukou začínáme, budeme potřebovat postupně dovybavovat třídu dalšími učebními pomůckami,“ říká ředitel ZŠ Luční. A nejde jen o pomůcky. Bude-li o program Začít spolu zájem, lze očekávat, že rodiče stávajících (i budoucích) žáků budou usilovat o pokračování vzdělávání v tomto duchu i ve vyšších ročnících či na druhém stupni. Vystává otázka, zda bude mít škola k dispozici dostatek kvalitních učitelů, kteří budou odlišný vzdělávací systém akceptovat. „To je ještě vzdálená doba. Na druhém

***Začít spolu** je vzdělávací program pro výchovu a vzdělávání dětí, jehož hlavní cíle jsou:*

- dítě jako tvůrce svého vzdělání – dítě se určitou měrou podílí na svém vzdělání,
- rodič je vítaný partner učitele i školy
- učitel je průvodce dítěte ve vzdělání.

stupni se jednou pokusíme vytvářet bloky z učiva příbuzných předmětů tak, aby se zachovaly prvky vzdělávání Začít spolu jako jsou schopnost celoživotního vzdělávání, vzájemná spolupráce, vzájemný respekt, schopnost vyjadřovat se, vybírat, co je podstatné, učit se naslouchat druhým, diskutovat atd.,“ uvedl Eduard Střílek. Dodal, že učitelé na jeho škole nemají různé pohledy na jeden problém či otázku dle toho, v jakém programu vyučují. Výuka v celé škole se totiž řídí schváleným školním vzdělávacím programem a ten platí i pro třídu s alternativní výukou.

syh

Jak vidí MŠMT přínos škol, které pracují dle systému Začít spolu?

Jedná se o metodu či způsob organizace výuky, kterou si volí škola sama, a MŠMT plošně nesleduje výukové metody, které školy používají (musí být využity v souladu s Rámcovým vzdělávacím programem pro základní vzdělávání a se Školním vzdělávacím programem). Určitým způsobem

může toto zohlednit ve svých inspekčních zprávách Česká školní inspekce, ale i ta bude vždy vycházet z konkrétní školy a jejích výsledků. Přínos ale může ocenit samotná škola.

Program Začít spolu (Step by Step) má propracovaný systém vzdělávacích modulů. Všechny vzdělá-

vací kurzy pro pedagogy jsou akreditované MŠMT. Z této skutečnosti lze usuzovat, že program Začít spolu patří mezi kvalitní metody výuky, vždy ale záleží na jednotlivé škole, jak s ním dokáže pracovat.

*Oddělení vnějších vztahů a komunikace
Kancelář ministryně*

Den ve škole Začít spolu

Školní den začíná **ranním kruhem** – společným setkáním všech (cca 20 minut). Kruh je prostorem ke sdělování zážitků, k řešení etických otázek, muzicování at už česky nebo anglicky, k představení toho, co děti daný den čeká.

Následuje **společná práce – I. blok „trivium“** (60-90 minut), v němž děti pracují na úlohách z českého

jazyka, matematiky, angličtiny.

Po velké přestávce přichází **II. výukový blok – práce v centrech aktivit** (60-90 minut). Úkoly zadané do center spojuje téma vycházející z učiva prvouky, vlastivědy, přírodovědy (např. Cestování, Jak se žilo dříve, Vesmír, Lidské tělo a zdraví...). Úkoly jsou formulované písemně. Děti postupují dle instrukcí, uplatňují při řešení úkolů různé styly učení i způsob

by zpracování: jazykově, matematicky, výtvarně, dramaticky, badatelsky... Na konci práce v centrech aktivit provede každé dítě písemné sebehodnocení do hodnotícího archu, svůj komentář mu do archu přidá i učitel.

Dopoledne uzavírá **hodnotící kruh** (20 minut), v němž děti prezentují výsledky práce z center aktivit, dávají si ocenění, rady a doporučení.

NAJDĚTE ROZDÍLY

v pohledu učitele a rodiče na Začít spolu

Když dva dělají totéž, není to vždy totéž... stejně tak na svět každý z nás pohlíží jinými očima, si-

tuace vnímá skrz různé životní zkušenosti. Proto jsme se stejnými otázkami ptali jak paní učitelky

Mgr. Zdenky Vomočilové, tak rodičů prvňáčků, na to jak vidí vzdělávání v programu Začít spolu.

Ve vzdělávacím programu Začít spolu je dítě považováno za tvůrce svého vlastního vzdělání. Jak si to má člověk zvyklý na vyučování v běžné školní třídě představit?

Mgr. Zdenka Vomočilová: V ZaS je součástí výuky práce v centrech aktivit. Zde žáci pracují se skupinou nebo samostatně bez většího vedení učitele. Žáci se učí komunikovat s ostatními, musí se domluvit na společném postupu. Pracují s textem a napsanými instrukcemi. Zpracovávají zadané téma, ale je už na nich samotných, co vyzdvihnou a na co se zaměří. Každá skupina či žák tak zpracovává jedno stejné téma, ale pokaždé může být jiný pohled na danou problematiku. Je zde také důležitá aktivita žáka a jeho zapojení.

V čem je dle vašeho názoru největší rozdíl?

Mgr. Zdenka Vomočilová: Hlavní rozdíl je v začlenění center do výuky. Je dané téma a toto téma je probíráno především v centrech ve všech předmětech. Žáci tak probírají jedno téma z několika úhlů pohledu najednou. Nemají tak jedno téma na výtvarnou výchovu, jedno v prvouce, jiné v matematice, ale všech spojenou do jednoho. Důležitým prvkem je také závěrečný hodnotící kruh, ve kterém se žáci scházejí na konci každého dne a prezentují svoji práci v centru a učí se hodnotit práci svoji i druhých. Hodnocení by ale nemělo být dobré či špatné, ale formou ocenění a doporučení pro příští práci.

Jan Romportl: To jsou možná silná slova, kterých by se někteří rodiče mohli zaleknout. Zjednodušeně řekneme, že dítě nesedí v lavici a nečeká, až ho někdo vyvolá. Organizací vyučovací hodiny je přirozeně aktivnější a zapojenější. Vytváří si „portfolio“ svých výsledků (práce zařazené ve vlastním šanonu).

Martina Moravcová: Děti jsou rozděleny do skupin a v těchto skupinkách, které se proměňují, pracují v centrech na zadané téma. Zapojují se více, či méně, ale vždy je tam spolupráce s ostatními. Děti se učí naslouchat a na druhé straně prosadit svůj názor, pokud si myslí, že je správný. Odměnou je jim i to, že na závěr sami za sebe hodnotí svoji práci i za celou skupinu.

Zdeňka Prchlíková: V provázanosti předmětů mezi sebou a do sebe. Na podzim se Honzík učil číst a psát slovo „lípa“, tak si zároveň list lípy nakreslil a vysvětlily si rozdíl mezi listím a jehličím... Doma se nám stalo při psaní úkolu z matematiky, že si čísla v příkladu říkal anglicky, aniž bychom ho k tomu navedli... V ZaS se neznámkuje, ale děti si nosí domů slovní hodnocení, ve kterém je hodnotí paní učitelka, ale i samy děti. Děti se naučí být k sobě kritické, učí se i kritiku mezi sebou přijímat a samozřejmě se i chválit. A mně, jako rodiči nic neřekne dvojka v žákovské knížce, ale např. to, že čte hezky tiskací písmena po slabikách, ale psací mu jdou obtížně. Hned vím, na čem máme doma víc pracovat.

Jan Romportl: Teď se trochu zopakují - jednoznačně v aktivitě dětí, jejich zapojení - vyučovací hodina je do sebe prostě „vtáhne“! (a to i děti méně průbojných). Rozhodně se u dětí touto formou více pěstuje sociální sebevědomí, projev před ostatními. Organizace části vyučování „v kruhu“ tomu určitě pomáhá. Výuka předmětů probíhá více ve vzájemných souvislostech, je provázaná.

Martina Moravcová: Děti nejsou klasifikovány známkami, jsou hodnoceny slovně. Samy sebe hodnotí i práci ve skupině - učí se přijímat úspěch i neúspěch a učí se toleranci k ostatním.

Začít spolu počítá i s rodiči. Jsou vnímáni jako vítání partnerů školy. V čem takové partnerství spočívá?

Mgr. Zdenka Vomočilová: Rodiče jsou vítáni ve výuce například jako asistenti především do center, kdy v jeden čas mají žáci 4 předměty - každá skupina má jiný vyučovací předmět, ale spojuje je stejné téma. Mohou také žákům připravit besedu nebo představit svoje povolání, zálibu a zpestřit tak výuku.

Martina Moravcová: Rodiče se mohou aktivně zapojit svými nápady nebo jen jako pomocníci v tématech, která je oslovují, mohou samy navrhnout témata, o kterých si myslí, že by dětem mohla něco přinést.

Zdeňka Prchlíková: Je to tak, že rodiče mohou chodit jako asistenti do hodin a např. já, jako geodet půjdu jeden den dětem představit své povolání.

Jan Romportl: Možnost se zapojit do vyučovací hodiny (např. 1 měsíčně), jako asistent učitele, nikoliv svého dítěte. A například první schůzka probíhala v trojúhelníku učitel-rodič-dítě, kdy i žáček vysvětloval, komunikoval a popisoval. V našem případě vlastně hovořil nejvíce... Výtečná je také elektronická komunikace s paní učitelkou - konkrétní sdělení, popsané více než do řádků v notýsku.

Partnerství je o rovnocenném vztahu, ale každý vztah je třeba udržovat, pečovat o něj. Máte na péči o vztah rodič-škola dostatek času, chuti i sil?

Martina Moravcová: Jde přece o naše děti. Pokud to někdo myslí se vzděláním svého dítěte vážně, měl by se zapojit aktivně a ne čekat, co se bude dít - ono přece do školy chodí, tak at se tam snaží? To je podle mého názoru špatná cesta.

Zdeňka Prchlíková: Máme své první dítě v první třídě, takže zatím máme chuti i sil dostatek.

Jan Romportl: Chuť i síla by byly, povedla se menší brigáda na konci letních prázdnin na přípravu třídy

a sestavení nábytku. Problém je s časem - oba jsme si mysleli, že se nám podaří zapojit do jedné z hodin pro rodiče, ale to se bohužel zatím nepovedlo.

Učitel má být v tomto systému průvodcem dítěte na jeho vzdělávací cestě. Jsou na to děti dostatečně připravené z rodin i předškolní výchovy v MŠ?

Mgr. Zdenka Vomočilová: Děti jsou různé a každý je jedinečný. Někdo s prací nemá problém a zvládá pracovat jak pod vedením, tak i samostatně, podle zadání. Jiný potřebuje pomoci trochu a někdo bez mé přítomnosti neotevře ani učebnici. Je to různorodé.

Zdeňka Prchlíková: Osobně zjišťujeme (na našem mladším synkovi), že se prvky ZaS začínají objevovat i v naší MŠ (Luční). Tímto bych chtěla našim učitelkám poděkovat za odvahu a jistě i větší pracnost s přípravou. Ještě bych chtěla poukázat na jednu z funkcí učitele v naší třídě. Když jsme šli na naši první rodičovskou schůzku, měli jsme s sebou vzít i Honzika. Radovala jsem se, že si vše vyslechne-

me v trojúhelníku učitel, rodič, žák a ten bude mít šanci si poslechnout, co se sděluje rodičům a reagovat na dané téma. Jaké bylo naše překvapení, když si měl Honzík vzít svoje portfolio a odprezentovat svoji práci od začátku roku. Honzík nám veškerou práci suveréně předvedl, i když vloni měl ještě problém vystupovat na besídce. S otevřenou pusou jsme zírali na našeho sebevědomého prvňáčka. Bylo to pro nás daleko důležitější, než kdybychom 15 minut poslouchali paní učitelku a potom to celé ještě jednou řešili doma.

Martina Moravcová: Nemyslím si, že všechny děti jsou na tento způsob vzdělávání připraveny. Je pak

na rodičích, aby zvážili všechny aspekty tohoto způsobu vzdělávání a odpověděli si hlavně oni, zda jsou schopni akceptovat odlišnosti od tzv. klasiky. Pokud toto přijmou rodiče, pak už je jen krok k tomu vést takto i své dítě.

Jan Romportl: Asi bych to příliš nedramatizoval - učitel je pořád učitel a hodinu vede on, ale myslím, že dítě má prostor a je díky systému aktivní. Zkrátka něco ve stylu „Pojďme na ten projekt všichni, i s paní učitelkou!“ Školky se dnes určitě zajímají o moderní vzdělávání a v našem případě (MŠ Luční) „Začít spolu“ probíráme a některé prvky i zapojujeme.

Co děti ve škole nejvíce baví?

Mgr. Zdenka Vomočilová: Myslím, že u většiny dětí je to stejné – tělocvik, výtvarná výchova a přestávky.

Zdeňka Prchlíková: Zeptala jsem se Honzíka a ten mi odpověděl, že velká tabule, na kterou jim paní učitelka o velké přestávce pouští pohádky. :-). Tady vidíte, že je úplně normální a jiný styl vzdělání ho nijak výrazně nepoznamenal:-D

Jan Romportl: U nás z předmětů vede matematika. Určitě je baví různorodost vyučování - část v kruhu celé třídy, část v lavici, část v rozdělených skupinách na společném projektu.

Martina Moravcová: Moji dceru nejvíce baví „vyrábění“ a to v jakékoli rovině. A také momentálně čtení – čte všechno a všude (snad jí to vydrží), ale to je podle mého názoru normální, že člověk dělá rád to, co je pro něj nové a pokud ho to ještě baví... Jinak je to asi hodně individuální, každopádně se do školy těší, což těší zase nás, rodiče.

Povídáme si celou dobu o vzdělávání. Ale jak se v systému Začít spolu řeší otázky spojené s výchovou – zejména problematika kázně?

Mgr. Zdenka Vomočilová: Problematika kázně je řešena obdobně jako v tradiční škole. I zde jsou určena pravidla chování, která je třeba dodržovat, aby se žáci ve třídě cítili dobře a bezpečně.

Zdeňka Prchlíková: Děti při výuce nemají své pevné místo a musí umět spolupracovat se všemi dětmi ve skupinkách, které se jim obměňují. Nemají tím šanci dělat „partičky“ a tím někoho vyčleňovat z kolekti-

vu... Dokonce měl Honzík v nějakém slovním hodnocení napsáno, že se děti ve skupince dohadovaly a úkol musely splnit jednotlivě. Opět jsme měli šanci si o všem doma popovídat a jsem ráda, že se děti učí řešit všemožné situace.

Martina Moravcová: I v této oblasti mohou hodně pomoci rodiče. Děti se učí toleranci, vše se jim pečlivě vysvětluje – v této rovině je to hodně podobné jako

v běžné škole – ale v naší třídě se problémy s chováním jistě řeší lépe už jenom proto, že je zde menší počet dětí a každé z dětí může říci co si o dané situaci myslí, zda se mu toto chování líbí či ne a proč.

Jan Romportl: Myslím, že větším zapojením, mají děti méně času na „zlobení“.

Začít spolu je zatím chápáno jako alternativa. Nemáte obavy, že děti, které absolvují tento typ vzdělávacího procesu, budou vyčleněny z hlavního proudu, či vnímány jako elitářské?

Mgr. Zdenka Vomočilová: ZaS je jen jiná forma výuky, nemyslím si, že by byly děti vyčleňovány. I zde se musí dodržovat Školní vzdělávací plán a výstupy, který jsou stanoveny pro všechny ZŠ.

Zdeňka Prchlíková: Toto mě moc nezajímá. Já jako rodič si nejvíc přeji, aby Honzík škola bavila a aby se vzdělával co nejpřirozeněji a to se nám zatím daří.

Škoda jen, že se lidé sami více nezajímají a nejdou se třeba podívat do běžné vyučovací hodiny a nedělají si sami názor.

Martina Moravcová: Nemám obavu, že budou odněkud vyčleněny a za elitářské je rozhodně není třeba pokládat. Jsou to normální děti, které se vzdělávají jako jejich vrstevníci – jenom trochu jinak. Oni sami

se neberou za nic výjimečného, s dětmi z paralelní třídy se běžně baví, jsou spolu ve družině, chodí spolu plavat atd. Všechno je to jenom o tom, jak se k tomu stavíme my dospělí.

Jan Romportl: Takovou zkušenost zatím nemáme a ani nevidím důvod.

V čem vidíte největší konkrétní přínosy tohoto vzdělávacího programu?

Mgr. Zdenka Vomočilová: Práce ve skupině, komunikace a domluva mezi žáky, přijetí názoru druhého a třeba i potlačení svého, prezentace své práce a umění přijmout pochvalu i doporučení pro zlepšení své práce, rozpracování tématu z více stran. Tyto prvky jsou občas začleňovány i v tradiční výuce, ale tento program zaručuje, že tyto prvky budou pravidelnou součástí.

Martina Moravcová: Budu mluvit za svoje dítě. Jsem moc ráda, že se dcera do školy těší (a to i přesto, že nechodí do třídy s kamarády ze své MŠ a do školy a ze školy dojíždí). Ve škole ji to baví. Mám radost,

když vidím její chut do čtení a jiných aktivit. Jsem ráda za to, že je schopná říct si svůj názor, uznat chybu, říct, že tohle jí nebaví a tohle se dozvěděla a proč si dnes nezasloužila „usměvák“. Je samostatná, sebejistá a tolerantní, i když podstatou své povahy je pořádně paličatá. Na závěr mám ještě jednu poznámku. Sebelepší vzdělávací systém je k ničemu, pokud ho dělají lidé, které práce nebaví. My jsme měli štěstí na skvělou paní učitelku, která dostala do ruky nástroj, se kterým umí dobře zacházet.

Jan Romportl: Vše bylo již zmíněno - sociální sebevědomí, projev dítěte, výuka v souvislostech mezi předměty, aktivní zapojení dětí do výuky.

Zdeňka Prchlíková: Myslím, že na toto jsem už odpověděla v předchozích otázkách... Ještě bych ráda poděkovala vedení školy za odvahu, kterou vloni projevilo a otevřelo jednu takovou třídu. Jen tak dál!

syh

Beseda Začít spolu

určeno pro rodiče prvňáčků pro rok 2017/2018 a širokou veřejnost

ve čtvrtek 23. 2. 2017 od 16 do 18 hod. v ZŠ Na Lukách

Začít spolu je vzdělávací program pro výchovu a vzdělávání dětí v předškolním a mladším školním věku. Je realizován ve 32 zemích světa.

Od roku 1994 funguje také v České republice. Od roku 2016 také v Poličce. Přijďte se dozvědět něco více o moderním vzdělávání v programu Začít spolu přímo do prostor současné 1. třídy v ZŠ Na Lukách. Budete mít možnost zeptat se na to, co Vás zajímá a prohlédnout si prostředí, ve kterém se žáci učí. Vítáni jsou i rodiče předškoláků z okolních obcí.

Povede: Zdenka Vomočilová, současná učitelka třídy v programu Začít spolu a Jitka Bidlová
pro další info tel: 775 630378 Jitka Bidlová

Začít spolu je ucelený vzdělávací systém

Rozdíl mezi výukou v klasické třídě 1. stupně, kde se děti vzdělávají v programu Základní škola a výukou ve třídě s programem Začít spolu není v roce 2017 již tak extrémní jako v minulosti. Pedagogové v běžných školách začleňují čím dál častěji obdobné principy a přístupy. „Velký rozdíl je však v intenzitě a ucelenosti. Zatímco v běžných školách je skupinová práce či debata v kruhu spíše prvkem k oživení vyučování, Začít spolu má tyto metody zahrnuté v ucelené koncepci, která má systém a řád,“ vysvětluje Věra Krejčová z Litomyšle, vysokoškolská pedagožka, která má velký podíl na zavádění tohoto programu do škol.

Stoprocentní zapojení dětí

Čtenáře tedy jistě napadne, že učitel, který chce vzdělávat své žáky v koncepci, která není zcela běžná, má ztížené podmínky. S tím souhlasí i odbornice. „Rozdíl v práci učitele v běžné třídě a ve třídě, kde se vyučuje dle Začít spolu, je obrovský, a to zejména při přípravě. Pedagog musí práci připravit tak, aby se stal v okamžiku, kdy se vyučování rozběhne, pouhým průvodcem žáků. Vyučování je založeno na 100% aktivitě dětí,“ říká Krejčová. Pracuje se v modelu projektové výuky. Učitel musí zpracovat téma a jeho učivo do všech předmětů. A protože tímto způsobem nejsou postaveny dostupné učebnice, děti rozhodně neuslyší: „Teď si všichni otevřete učebnici na straně 13 a opište cvičení tři“. Pedagog i žáci musí umět propojovat různé zdroje informací. Více času zabere učitel také slovní hodnocení, které pro každé dítě zpracovává.

A co domácí úkoly?

V programu Začít spolu neexistuje žádné pravidlo pro zadávání domácích úkolů. Jsou školy, kde domácí úkoly nedávají, a jsou školy, kde je domácí příprava běžnou součástí výuky. Záleží tedy na učiteli. Co se však vyžaduje, je aktivní zapojení rodičů do výuky. Již název programu to jednoznačně napovídá. Začít spolu je opravdu o začínání spolu - pro učitele, rodiče i žáka. Na rozdíl od praxe v běžných školách, kde se účast rodičů očekává hlavně při řešení problémů, je zde situace zcela jiná. Rodiče přichází přímo do třídy, aby se stali dobrovolnými asistenty pedagoga. Nejen, že pomáhají učiteli při samotné výuce, ale mohou se spolupodílet i na jejím plánování. Ptáte-li se v čem je program Začít spolu jiný pro samotné žáky, tak vězte, že ono „jiné“ vnímají pouze ti, kdo přestupují z „běžné“ školy. Pro tyto děti je překvapivé, že se tolik neseď v lavicích a nezkouší se před tabulí. Děti, které chodí do školy s programem Začít spolu od začátku, se ničemu nediví. Pro ně je normální škola právě toto.

Inkluze

V poslední době často skloňované inkluzivní vzdělávání, ze kterého mají mnohé školy těžkou hlavu, je v Začít spolu bezproblémové. Vzdělávací program Začít spolu reflektuje vědecké poznatky týkající se učení, fungování mozku nebo různých druhů inteligence.

„Tento program je doslova pro-inkluzivní. Vždy přemýšlíme nad tím, aby každé dítě mohlo zažít úspěch. Vysoká míra individualizace je podpořena vhodnými metodickými postupy. Ty dávají dětem – od těch velmi nadaných, průměrných po ty se speciálními vzdělávacími potřebami, možnost volby – ať se již jedná o rozsah a úroveň výstupů, či styl učení,“ říká Krejčová.

Podle Věry Krejčové Začít spolu už dnes není alternativa, ale ukazuje směr, kterým by se mělo vydat české vzdělávání. Jedná se o inovativní program, který zcela koresponduje se státní politikou pro vzdělávání – rámcovým vzdělávacím programem.

Dvě dekády zpět

Věra Krejčová se poprvé s programem Step by Step setkala v roce 1997 jako studentka doktorandského studia. V té době v ČR již existovaly školy, které v tomto konceptu vyučovaly své žáky. Co však neexistovalo – vzdělávání budoucích učitelů, kteří by byli po absolvování pedagogických fakult schopni na takovychto školách učit. Před dvaceti lety se zkrátka hledali lidé, kteří program Step by Step, a především jeho metodiku, zavedou do systému vzdělávání studentů pedagogických škol. Věra Krejčová tak získala první zkušenost se vzděláváním v systému Step by Step takřkajíc na vlastní kůži při absolvování třítydenního tréninku, kterého se v Petrohradě zúčastnili zástupci odborníků ze střední a východní Evropy. „Sama na sobě jsem vyzkoušela zcela jiný typ vzdělávání, se kterým jsem se jako čerstvá absolventka do roku 1997 nikdy v praxi nepotkala. Ačkoliv výuka probíhala v angličtině s tlumočením do ruštiny, tak díky tréninkovým metodám, využívání modelových situací a interakci s ostatními, které jsou systémem Step by Step typické, jsem poznala, že tohle je způsob učení, který mi sedí. Člověk lépe a rychleji poznatky vstřebává,“ uzavírá Věra Krejčová. Dodává, že kromě vlastní zkušenosti ji o smyslnosti programu Začít spolu, přesvědčují především výsledky: „Je obdivuhodné, jakým způsobem se dokážou děti vyjadřovat, jak formulují své myšlenky a jak zvládají být samostatné po několika týdnech ve škole, která je k tomu v uceleném vzdělávacím systému systematicky vede.“

Propagátorka Začít spolu v Poličce

Ing. arch. Jitka Bidlová, Ph.D.

Vzhledem k vývoji společnosti dnešní doba vyžaduje jiný druh vzdělávání s důrazem na tzv. měkké dovednosti. To znamená důraz na rozvoj komunikace, kreativity, týmové spolupráce, vyjednávání, sebereflexe apod. Sama se s potřebou těchto znalostí setkávám a v podnikání je aktivně využívám. Tradiční způsob vzdělávání tyto dovednosti rozvíjí omezeně a některé z nich dokonce potlačuje. Naopak vzdělávací metoda Začít spolu je na těchto principech založena, děti se dozvídají spoustu věcí sami o sobě, odhalují příčiny dějů, učí se navzájem se domluvit, prezentovat svoji práci.

Poprvé jsem se o Začít spolu dozvěděla na skvělé přednášce Věry Krejčové pořádané centrem pro rodinu Matami v Poličce. Ihned mě metoda zaujala a chtěla jsem tuto školu pro své děti. Začala jsem se angažovat a tak se podařilo společně s dalšími rodiči dotáhnout úsilí až k otevření první třídy. Naším cílem je otevřít každý rok třídu Začít spolu a tak nabídnout občanům Poličska možnost volby ve vzdělávání jejich dětí.

Pokud máte zájem nebo chcete vědět více, kontaktujte tel. 775 630378 nebo, jtkabidlova@seznam.cz. Jitka Bidlová je profesí architektka v poličském ateliéru Boine!architekti, původně z Brna, dlouhodobě žijící v Poličce, je vdaná a má dvě děti (1 a 3 roky).

Mgr. Věra Krejčová, Ph.D.

– pracuje jako odborná asistentka na katedře pedagogiky a psychologie PdF UHK v Hradci Králové, kde vyučuje pedagogické disciplíny pro studenty učitelských i neučitelských oborů. Na fakultě i mimo ni (v rámci dalšího vzdělávání učitelů) podporuje realizaci pedagogického přístupu zaměřeného na dítě do školního vzdělávání. Je lektorkou vzdělávacího programu Začít spolu, spoluautorkou publikací o tomto programu.

ZaS v kontextu

Ve více než 30 zemích světa Začít spolu svými výchozími a metodickými postupy naprosto koresponduje se současnými požadavky na vzdělávání, které jsou obsaženy v oficiálních národních vzdělávacích dokumentech (rámcových programech) s požadavky, které klade stát na všechny školy. Tedy vlastně žádná alternativa! Začít spolu je inovativní program, který reaguje na potřeby tohoto světa v 21. století jako je:

- schopnost přijímat změny a aktivně se s nimi vyrovnávat;
- schopnost kriticky myslet,
- umět si volit/vybrat, nést za svou volbu odpovědnost;
- schopnost rozpoznávat problémy a řešit je;
- mít představivost, být tvořivý,
- mít zájem a odpovědnost vůči společenství, obci, zemi a prostředí, ve kterém žijeme.

www.sbscr.cz, www.zacitspolu.eu